

att söka henne. Ty så många gånger vi gått fram och åter, kunna de ej af våra spår se, hur många vi äro. Sannolikt tro de oss vara flera. Visste de, hur svaga vi i verkligheten äro, slutade de kanske icke söka oss. Måhända göra de det icke heller; vi få vara på vår vakt. Låt oss se till och dölja våra spår här vid landningsplatsen bättre.»

29. Gömstället.

En stund därefter suto Pekka och Pavo åter på en plats där de hade god utsikt. Sina spår i sanden hade de med riskvistar igensopat, och flotten hade de löstagit och burit stockarna långt från älfven.

»De må komma, Pavo,» sade Pekka. »Vi skola nog reda oss för långt större antal än det vi sett, och Vappus håla skola de icke upptäcka. Men jag är orolig och bekymrad för båda våra sjuklingar. Längre skola vi i denna på vildt fattiga mark icke kunna uppehålla oss, och söka människor här nära vid våga vi icke, ty ryktet om vårt slagsmål med bönderna skall löpa omkring, och vi skola ofredas hvart vi än vända oss. Vore vi bara i bergen, Pavo!»

»Ja, du säger något, Pekka!» sade han suckande. »Det här är en lång dag,» tillade han en stund därefter. »Om det snart ville bli natt, så vi kunde röra oss.»

»Sof en stund, Pavo! Jag har något att tänka på och vakar i alla fall.»

»Ja, tack, Pekka! Jag är trött.»

Därmed lade sig Pavo på äkta finnmaner framstupa med sina armar till hufvudgård, och några ögonblick därefter sof han djupt.

Han väcktes dock snart af Pekka, som sträckte ut armen nedåt älfven, där en båt syntes komma uppför åt den plats där finnarna slagit sig ned. Pavo rörde sig blott så mycket, att han upplyfte hufvudet en smula, och kort därpå hvi-skade han: